

των ὁμοῦ λαλούντων, ἐν τῇ 'Οδ. αἰ ἐπὶ τῶν μνηστέρων, μνηστῆρες δ' ὁμάδῃσαν ἀνά μέγαρα σκιδέντα Δ. 365, Δ. 768, κτλ. (σοῦδαμον ἐν τῇ 'Ιλ.) ἀκολουθῶς ἐν 'Απολλ. Ροδ. Β. 638, κτλ. ὀμαδικῶς, 'Επίρρ. = ὀμοῦ, Ἐυστ. Θεο. σ. 745, ἐκδ. Μί., 'Αναστάς, Σιν. 221Δ, 261Δ — πρβλ. τὸ παρὰ τοῦ Κρήσι ὀμάδε, κοινὰς μαζῆ.

ὀμαδῶν, (ὀιάς) 'Επίρρ. = ὀμοῦ, Κ. Πορφυρ. 'Ἐκθεσ. Βασιλ. Τάτ. 94, 15· ἴδε Λοθεκ. 'Αγλαοφ. 643· οὕτως ὀμαδῆς, 'Ετυμολ. Μίγ. 806. 9· πρβλ. ὀμακφῶν. — ἴδε Κόντου Φιλόλ. Ποικίλα ἐν 'Αθηνᾶς τ. Α', σ. 159—160 καὶ 166.

ὀμαδός, ὁ, (ὀμός, ὀμάς) θόρυβος, βοή γινομένη ὑπὸ πολλῶν ὁμοῦ, μάλιστα ἐπὶ τῶν συγκεχωμένων φωνῶν πολλῶν ἀνθρώπων, ῥητῶς διαστελλομένη ἀπὸ τοῦ δοῦπου τοῦ ἤχου τῶν πατημάτων τῶν ἀνθρώπων, 'Ιλ. I. 573., Ψ. 234, 'Οδ. Κ. 556 (σοῦδαμου ἀπαντὰ ἀλλαχού ἐν τῇ 'Οδ.) ὡσαύτως κατ' ἀντίθετον πρὸς τὸν ἤχον αὐτῶν καὶ τῶν ὀμοίων, συρίγγων τ' ἐνοπήν ὀμαδῶν τ' ἀνθρώπων 'Ιλ. Κ. 13, πρβλ. Πινδ. Ν. 6. 66· ὀμαδον ἐκλυον, ἄλλουρον ἔλεγον Ἐπύρ. 'Ἐλ. 185· σπανίως ἐπὶ καταίτιος, ὡς ἐν 'Ιλ. Ν. 797.

II. ὡς τὸ ὀμαλός, παραχρῆμας πλῆθος πολεμιστῶν, Η. 307., Ο. 689, κτλ. μεταφορ., βίβλων διμ. Πλάτ. Πολ. 364Α. III. ἐν 'Ἡσ. 'Ἀσπ. 'Ἡρ. 155, 257, ἡ βοή, ὁ θόρυβος τῆς μάχης, ἡ ἄλκιος διμ., ὁ θόρυβος τῆς διὰ χαλκίνων ὀπλων συμπλοκῆς, Πινδ. I. 8 (7). 55· — πρβλ. ὀμαλός, ὄχλος, καὶ τὸ Λατ. turba — 'Ἐπικ. καὶ Ἀυρ. λέγει· σοῦδαμου παρὰ τοῦ Τραγ.· πλὴν παρ' Ἐπύρ. ἐνθ' ἄνωτ. (Ἀυρ.), ἀπὰρ παρὰ Πλάτ. ἐνθ' ἄνωτ. ἴδε Λοθ. 'Αγλαοφ. 643. — ἴδε Κόντου Φιλόλ. Ποικίλα ἐν 'Αθηνᾶς τ. Α', σ. 166.

ὀμαδῶ, ὠροῦμαι, ἐπὶ ἄρκτων καὶ παρδάλων, Ζηνοδοτ. ἐν ταῖς εἰς 'Αρμόνιον παρατηρήσεσι (animadvertens.) τοῦ Valcken. σ. 228. ὀμα-αίματος, ὄν, ἔχων συγγενεῖαν αἵματος, Πινδ. Ν. 6. 29· πρβλ. ὀμαίμιος.

ὀμαίμιονέω, εἶμαι ὀμαίμιον, Γ. Παχυμ. τ. Β', σ. 266, 9. 354, 12. 406, 21, ἐκδ. Β., Νικ. Χων. ἐν Χρον. κτλ. IX, σ. 64.

ὀμα-αίματος, ὄν, ἐκ τοῦ αὐτοῦ αἵματος, συγγενῆς εἰς αἷματος, Λατ. consanguineus, 'Ἡρόδ. I. 151., 8. 144, Αἰσχύλ. Ἐμ. 653, κτλ.· φόνος διμ., ὑπὸ συγγενεῶς παττόμενος, αὐτοῦ 212. 2) κατὰ τὸ πλείστον ὡς οὐσίαστ., ὀμαίμιος, ὁ ἡ ἡ, ἀδελφός· ἡ ἀδελφή, ὁ αὐτ. ἐν Θῆβ. 681, Ἐμ. 605, κτλ.· ἐκ παραλλήλου μετὰ τοῦ κασιγνήτης, σῆς ὀμαίμου καὶ κασιγνήτης Σοφ. 'Ἠλ. 12· τὴν σὸν διμ. αὐτοῦ 325. Πρβλ. ὀμαίμιον. — ἴδε Κόντου Φιλόλ. Ποικίλα ἐν 'Αθηνᾶς τ. Α', σ. 176—177.

ὀμαίμοσύνη, ἡ, = τῶ ἐπομ., 'Αθ. Πλαν. 128.

ὀμα-ἄμτης, ἡτος, ἡ, συγγενεῖα εἰς αἷματος, Ἰωσφ.

ὀμα-αἰμων, ὄν, γενικ. -ονος, = ὀμαίμιος, 'Ἡρόδ. 5. 49, Αἰσχύλ. Θῆβ. 415· μεταφορ., ἀρπαγαὶ δὲ διαδρομῶν ὀμαίμιονες, συγγενεῖς, ὀμοῖαι πολὺ πρὸς . . . αὐτοῖς 351· — συγκρ. ὀμαίμιονέ-στερος, πλησιέστερος συγγενῆς εἰς αἷματος, Σοφ. 'Ἄντ. 486.

2) ὡς οὐσίαστ., ἀδελφός, ἡ ἀδελφή, ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 1312, Ο. Κ. 1275.

3) Ζεὺς διμ. = ὀμῶντιος (II), Αἰσχύλ. 'Ἰκέτ. 402· Δίκη διμ. ὁ αὐτ. ἐν Θῆβ. 415. Πρβλ. σὺναιμιος.

ὀμα-ἄτον, τὸ, (ἀίω) ἴδε ἐν λέξ. ὀμακκοῖς.

ὀμα-αχμέω, μάχομαι ὁμοῦ μὲς τινος, ὡς σύμμαχος αὐτοῦ, 'Οπκ. 'Ἀλ. 5. 160.

ὀμα-αχμία, ἴων. -λη, ἡ, ἔνωσις πρὸς μάχην, ἀμυντικὴ συμμαχία, Θουκ. I. 18· διμ. συντίθεμαι τινι, συνάτω συμμαχίαν μετὰ τινος, 'Ἡρόδ. 8. 140, 1· πρὸς τινά, κατὰ τινος, ὁ αὐτ. 7. 145· ἐν τῷ πληθ., 'Ανώμων. παρὰ τῶ Σουΐδα ἐν λέξ. δυσμεικῶν.

ὀμα-ακκοῖς, ὄν, ὁ ὁμοῦ μαχόμενος ὡς οὐσίαστ., σύμμαχος, Θουκ. 3. 58. — ἴδε Κόντου Φιλόλ. Ποικίλα ἐν 'Αθηνᾶς τ. Α', σ. 178.

ὀμα-ἀκοῖς, οἱ, (ὀμός, ἀκούω) συνακροαταί, συμμαθηταὶ ἐν τῇ τῶν Πυθαγορείων σχολῇ, 'Ἰάμβλ. ἐν βίῳ Πυθαγ. 73· — ἔθεν ὀμα-κοστον ἡ ὀμακότων, τὸ, ἡ σχολὴ τῶν Πυθαγορείων, Κλήμ. 'Ἀλ. 355, 'Ἰάμβλ. ἐν βίῳ Πυθ. 30, Πορφυρ. ἐν βίῳ Πυθ. 20· φέρεται δὲ ὀμάτων παρὰ τῶ 'Ιεροκλ. ἐν Πυθ. 318, Ἐυστ. 856. 63. — ἴδε Κόντου Ἰωσφ. Παρατηρ. σ. 276, καὶ Φιλόλ. Ποικίλα ἐν 'Αθηνᾶς τ. Α', σ. 174.

ὀμαῶλη, 'Επίρρ. = ὀμοῦ, 'Ἠούχ. (ὀμαλεῖς Schmidt).

ὀμαῶλης, ἐς, ἐπιπέδος, ὀμαλός, ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, Πλάτ. Κριτί. 118Α, 'Ἀριστ. κελ. τὰ ὀμαῶλη, ἔδαφος ὀμαλόν, Σεν. Κυν. 2, 7, καὶ πσεσὶν εἰς ὀμαλός, εἰς ἐπιπέδον ἔδαφος, 'Ἀριστ. Προβλ. 16. 4, 2· — ἐπὶ ἐπιφανείας, λεῖος, νεφροὶ ὁ αὐτ. π. Ζ. Μορ. 3. 9, 4· ἐπὶ τῶν φυτῶν, Θεοφρ. π. Φυτ. 'Ἰστ. I. 5, 3. 2) ἐπὶ κινήσεως, ὀμαλός, τακτικός, 'Ἀριστ. Φυσ. 5. 4, 16, πρβλ. 4. 14, 8, κ. ἄλλ.· ἐπὶ μουσικῆς, ὁ αὐτ. ἐν Προβλ. 19. 6. 3) ἐπὶ τῆς ἰσότητος κτλ., καὶ διὰ καὶ περὶ τῆς ἰσότητος καὶ τῆς λοιπῆς διαίτης ὅπως ἡ ὀμαλῆς 'Αθῆν. 446Β. — Τὰ 'Αντίγραφα τοῦ 'Ἀριστ. Προβλ. 26. 58, κτλ. συνεχῶς ποικιλιοῦσι μεταξὺ τῶν τύπων ὀμαλῆς καὶ ὀμαλός, πρβλ. Λοθ. Φρόνιχ. 185.

ὀμαῶλια, ἡ, = ὀμαλότης, Ἰωσφ.

ὀμαῶλιζω, Σεν., 'Ἀριστ.· μέλλ. -ισω ἢ -ιδω· ἀορ. ὀμαῶλισα Ἐγδ.

(Σειράχ ΚΑ', 11). — Παθ., πρμ. ὀμαῶλισμαι. ἴδε κατωτ.· ἀορ. ὀμαῶλισθη· 'Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 7, 3· μέλλ. ὀμαῶλισθησεται αὐ-τόθι 2. 6, 10· ἄλλὰ μὲς. μέλλ. ὀμαῶλιεῖται, ἐπὶ παθ. σημασ, Σεν. Οἰκ. 18. 5· (ὀμαλός). Πιῶν τὶ ὀμαλὸν ἡ ἐπιπέδον, ἰσοπέδω, τὴν γῆν Θεοφρ. π. Φυτ. Αἴτ. 5. 9, 8, πρβλ. Δαμῶθεν ἐν Συν-τρόφοις 1. 50. — Παθ., ἐπὶ τοῦ ἀνώγειου, Σεν. ἐνθ' ἄνωτ.· — ἐν-τεῦθεν ῥημ. ἐπιθ. ὀμαῶλιστέον, δεῖ ὀμαῶλκιν, Γεωτ. 18. 2.

2) ὀμαλύνω, ἰσῶ, ἐξισῶ, ὁμοῖω, μᾶλλον δεῖ τὰς ἐπιθυμίας διμ. ἢ τὰς οὐσίας 'Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 7. 8, πρβλ. 20. — Παθ., διὰ τῆς κτήσεως ὀμαλίσμενη αὐτόθι 2. 9, 17· ὀμαλίσθηναί εἰς τὸ αὐτὸ πλῆθος αὐτόθι 2. 6, 10· πόλις ὀμαλίσθηναί ὑπὸ τῶν συμφορῶν 'Ἰσοκρ. 90Β. II. ἀμεταβ., εἶμαι ἡ δια-μῆνος ἴσος ἢ δύναμαι νὰ ἐξισωθῶ, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἴτ. 5. 1. 12, 'Αθῆν. 357Ε.

ὀμαῶλιξες, ἡ, = ὀμαλίσμοις, Βοη XXIII, (1899), σ. 566, 5. ὀμαῶλισμός, ὁ, τὸ ὀμαλῆν, ἴσος, ἐξίσωσις, Πλουτ. 2. 688Ε.

II. καθ' ὀμαλίσμον ἀναγνωστέον, ἀνευ τόνου, ἐπὶ τῶν ἐγκλιτικῶν, Σχολ. εἰς Αἰσχύλ. 'Αγ. 937, 'Ἀριστοφ. Πλ. 414.

ὀμαῶλιστέον, ῥηματ. ἐπιθετ. τοῦ ὀμαῶλιζω, δεῖ ὀμαῶλκιν, Γεωπον. 18, 2.

ὀμαῶλιστήρ, -ῆρος, ὁ, ὀμαῶλιστρα, ἡ, ὀμαῶλιστρον, τό, ἐργαλεῖον πρὸς ἰσοπέδωσιν, Λατ. rulea, Γλωσσ., ἴδε καὶ 'Ἠούχ. ἐν λέξ. λίστρον.

ὀμαῶλό-δερμιος, ὄν, ὁ ἔχων ὀμαλὸν δέρμα, Σουΐδ. ἐν λ. λεοδ-φλοτος.

ὀμαῶλός, ἡ, ὄν. (ὀμός, ἄμα) — ἐπὶ ἐπιφανείας, ἴσος, ἐπι-πέδος, οἱ δ' ὀμαλὸν πόλησαν 'Οδ. I. 327· συχνὸν παρὰ τοῦς 'Ἀτ. πεζογράφους, ἀντίθετ. τῷ τραχύς, Σεν. 'Ἀν. 4. 6. 12· ἐν τῷ ὀμαῶλῳ, ἐπὶ ὀμαλῷ ἐδάφους, Θουκ. 5. 65· ὀμαῶλατόν ὁ αὐτ. 5. 31, πρβλ. 'Ἰπκ. π. 'Αέρ. 289, Σεν. 'Ἀν. 4. 2, 16· λείων καὶ διμ. . . σῶμα ἐποίησε Πλάτ. Τιμ. 34Β. 2) ἐπὶ ἤχου, φωνῆ ὀμαλῆ καὶ λέια αὐτοῖς 67Β, πρβλ. 'Ἀριστ. π. τὰ Ζ'. Ἰστ. 7. 1, 3.

3) ἴσος, ἰσορροπία, κατὰστασις δικαίη καὶ ὀμ. 'Ἰπκ. 772Α· ἐπὶ κινήσεως, 'Ἀριστ. Φυσ. 4. 14, 1, κτλ.· τὸ διμ. καὶ ἔξυμμετρον, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἄκρῆτον, Πλάτ. Νόμ. 773Α· τὸ ὀμαλόν, εὐστάθεια, ἐπὶ ἤθους, 'Ἀριστ. Ποιητ. 15. 5, οὕτως, ὀμαλῶς ἀνώμαλος, κανονικῶς, τακτικῶς ἀνώμαλος, καὶ τὸ ἀνώμαλον ἴσος ὀμαλῶς ἀνώμαλον δεῖ εἶναι αὐτόθι 15, 6. 4) ἐπὶ περιστασίων, ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἐπιπέδου, κανονικῶς ὀμαλῶτεροι ἀν εἰς οὐσίαι εἰεν ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικ. 5. 8, 20· ὀμαλῶς γάμος, ὁ μετὰ ὀμοίω, τῆς αὐτῆς τάξεως, Αἰσχύλ. Πρ. 901· ὀμαλοὶ ἔρωτες Θεοκρ. 12. 10· ἀλλάλοισ ὀμαλοὶ, ἴσοι, ὀμοῖοι, ὁ αὐτ. 15. 50, πρβλ. 'Ἡρίων 3. 2· ὀμαλός βίος 'Ἐλλ. 'Ἐπιγράμμ. 735. 5) συνήθης, κοινός, διμ. στρατιωτικῆς Θεοκρ. 14. 56.

II. 'Επίρρ. ὀμαλῶς, κατὰ τρόπον ὀμαλόν, ὀμαλ. ἀλείφειν 'Ἰπκ. 399. 19· ὀμ. βραίνειν, βαδίζειν ἐν γραμμῇ ὀμαλῇ, Θουκ. 5. 70· ὀμ. προβαίνει Σεν. 'Ἀν. 1. 8, 14· ὀμ. ῥίπτειν, σπείρειν ὁ αὐτ. ἐν Οἰκ. 17. 7, 20· 3· ὀμ. κινεῖσθαι 'Ἀριστ. Φυσ. 6. 7, 6. 2) ἐπὶ ἰσότητος, μετριότητος, κττ., διμ. βιώναι 'Ἰσοκρ. 72Β· πραγματῶν ὄμ. ἀπάντων, πάντων ἐξ ἴσου, Πινουτ. Περικλ. 6· πάντες διμ. αὐτοῖς 10, κτλ.· ὁ χωρὶς ὀμαλῶς παν-ταχοῦ συνίσταται Δαμῶθεν ἐν Συντρόφοις 1. 30. — ἴδε ἐν λέξ. ὀμαλῆς. — ἴδε Κόντου Φιλόλ. Ποικίλα ἐν 'Αθηνᾶς τ. Α', σ. 169.

ὀμαῶλότης, -ητος, ἡ, λεία, ὀμαλῆ ἐπιφάνεια, τοῦ ἐνόπτρου 'Ἀριστ. Μετεωρ. 3. 6, 4, πρβλ. Μετὰ τὰ Φυσ. 7. 2, 10· ἔδαφος ἐπιπέδον, πεδιάς, ἀντίθετον τῷ ἀκρόπολις, ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικ. 7. 11. 5. 2) ἰσότης, ἰσορροπία, Πλάτ. Τιμ. 57Ε· ὀμ. ἀπόλ-λυμι, ἐγάνω τὴν ἰσορροπίαν, αὐτοῖς 58Ε. 3) ὀμαλῆ κατὰ-στασις τῆς ἀτμοσφαιρας, 'Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 6. 7, 5. 4) ἰσότης, Πλάτ. Νόμ. 773D· ἔξευροπτερον διμ. ταῖς οὐσίαις αὐτοῖς 918C, πρβλ. 'Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 9, 9.

ὀμαῶλός, = ὀμαλίζω, Ἰωσφ.

ὀμαῶλύνω [ῶ], = ὀμαλίζω, 'Ἰπκ. 893F, Τιμ. Λοκρ. 45Ε.

II. ἐν τῷ παθητ., πρβλ. Μετεωρ. 4. 3, 17. — ἴδε Κόντου Φιλόλ. Ποικίλα ἐν 'Αθηνᾶς τ. Α', σ. 169.

ὀμαῶλως, 'Επίρρ., ἴδε ὀμαλός II.

ὀμαῶρῆς, ἐς, (ὀμοῦ, ἄρω) συμνηροσμένοις, σύμφωνος· ὀμα-ρῆς. ὁμοῦ συμφωνῶν· 'Ἠούχ.· πρβλ. ὀμαρῆος.

ὀμαρῆον (= ὀμορῆον) ἀπόμακρον· 'Ἠούχ.

ὀμαρτέω, 'Ιδ. Ο. 438, Ἐπύρ. Βάχυ. 923· ἄωρ. προστ. ὀμαρτή, Θεοκρ. 28. 3 ἐκ τῆς ἐκτ. τοῦ Αἰδ.· παρατ. ὀμαρτέων Σοφ. Ο. Κ. 1647, 'Ἰων. -ευν, 'Απολλ. Ρόδ., 'Ἐπικ. γ' δοικ. ὀμαρτετήν (ἴδε κατωτ.)· μέλλ. ἡ-ῆσω 'Ἡσ. 'Ἐργ. κ. γ' 196, Ἐπύρ. Φοίν. 1616· ἀορ. ὀμαρτήσα· Ὄμ., κτλ.· ἀορ. 6· ὀμαρτεν 'Οπρ. 'Αργ. 513.

(Ἐκ τοῦ ὀμός, ὀμοῦ καὶ τῆς √ΑΡ, τῆς ἀρτ-ω, ἄρω· ἐν-τεῦθεν καὶ ὀμαρτή). Συναντῶν, 4) ἐν ἐχθρικῇ σημασίᾳ, συναντῶμαι ἐν πολέμῳ, ἐν τῇ μάχῃ, ἐπὶ δύο πολεμιστῶν, τῷ δ' ἄρ' ὀμαρτήτην 'Ἰλ. Ν. 584· ἀλλ' ὁ 'Ἀριστάρχ. ἀναγνώσεικε ὀμαρτήδην 'Επίρρ., = ὀμαρτῆ, ἀμφοτέροι ὀμοῦ. 2) περι-πατῶ ὀμοῦ, συνοδεύω, ἐν νηὶ βοῇ ἡ πῆδος ὀμαρτέων 'Ιδ. Ο.